

těž řízení o nich jest upraveno v 3. oddílu civilního řádu soudního (§ 574 c. ř. s.). V tom ohledu jest dosavadní soudní praxe jednotná (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu čís. 117, 3406 a 3584 sb. n. s. mimo četná jiná rozhodnutí, též Neumann, komentář svaz. II. str. 1614). Stěžovatel neprávem poukazuje na to, že rozsudek netýká se pouze zrušení nájemní smlouvy, nýbrž také knihovního výmazu práva nájemního a nesprávně z toho dovozuje, že, hledíc k této části žalobního nároku neplatí v tomto případě ustanovení §u 575 prvý odstavec c. ř. s., nýbrž, že platí pro podání odvolání pravidelná lhůta 14 dní. Výrok rozsudku zní v souhlase s návrhem žaloby, že smlouva nájemní se zrušuje a že může býti podle tohoto rozsudku vymazáno právo nájemní z pozemkové knihy. Tím vyslovuje se pouze důsledek zrušení nájemní smlouvy, aniž se tím ukládá žalovanému nějaké zvláštní jiné plnění, než které dále ještě z toho plyne, že totiž žalovaný jest povinen nájemní místnosti vykliditi a žalobci odevzdati. Proto ještě nelze tvrditi, že pro podání odvolání platí pravidelná lhůta §u 464 c. ř. s. Právem tedy odvolací soud odmítl odvolání, podané po uplynutí lhůty §u 575 c. ř. s., jako opozděné.

Čís. 6141.

Byla-li pohledávka, přikázaná k vybrání, složena poddlužníkem na soudě pro všechny, kdož na ni činí nárok, jest při rozvrhu vzítí zřetel též k smluvním právům zástavním a právům z postupu. I takový postup (smluvní obstavení), může předcházeti právu z exekučního zabavení.

(Rozh. ze dne 23. června 1926, R I 501/26.)

Pro dlužníka bylo složeno na soudě státní správou odbytné podle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n., jež rozvrhl s o u d p r v é s t o l i c e tak, že přiznav nezabavitelné dvě třetiny dlužníku, přikázal zbytek věřitelům, při čemž záložna ve V. vyšla na prázdno. R e k u r s n í s o u d přikázal zbytek odbytného záložně ve V. D ů v o d y: Ježto finanční prokuraturou bylo odbytné pro Jaroslava B-a složeno na soudě a na ně si více věřitelů činí nároky, bylo podle rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. 2802 odbytné rozvrhnouti exekučním soudem. Pro rozvrh tento mohou platiti jen předpisy §u 300 druhý odstavec ex. ř. a obdobou ony o rozvrhu dražebního výtěžku za věci movité dle §u 285, 286, pokud se týče 212, 213 ex. ř. Dlužním úpisem ze dne 14. února 1924 zavázal se Jaroslav B. pohledávku stěžovatelky 11.000 Kč i s úroky a se vším příslušenstvím své věřitelce pod ztrátou lhůt splácti a postoupil jí pro případ svého vystoupení nebo propuštění ze služeb státních i eventuelně mu přiknuté odbytné a byla přípisem presidia Státního pozemkového úřadu v Praze ze dne 24. února 1924, jakožto úřadu poukazujícího, pohledávka tato zaznamenána v jeho obštvávkovém kontě. Tím nastal dle §u 1393, 1394, 1396 obč. zák. postup odbytného Jaroslava B-a na záložnu ve V., takže i odbytné, pokud exekuci podléhá v době vedení exekuce věřiteli, jimž soud prvé stolice přikázal zbytek odbytného, již nebylo majetkem povinného, neboť exekuce zabavením této pohledávky byla povolena záložně M.

teprve dne 5. března 1925, pokud se týče 30. září 1925, pokud se týče dne 2. října a 7. října 1925. Přihlášky záložny ve V. byly při rozvrhovém stání dne 8. března 1926 i s doklady čteny a odpor proti příkázání pohledávky té podán nebyl, takže dle §u 286 druhý odstavec ex. ř. vzhledem na uvedené okolnosti bylo příkázati záložně ve V. pohledávku její v pořadí před pohledávkami všech věřitelů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Byla-li pohledávka, příkázaná k vybrání, složena poddlužníkem dle §u 307 ex. ř. na soudě pro všechny osoby, které na ni činí nárok, musí býti rozvržena ve smyslu předpisů §u 283 až 287 ex. ř., z nichž § 286 ex. ř. výslovně poukazuje na obdobné použití §u 212 až 214, 229, 231 až 234 ex. ř. Opačný názor stěžovatelky, který hledí dovoditi z ustanovení §u 303 druhý odstavec ex. ř., že lze přihlížeti toliko k právům exekučních věřitelů nabytým platební záповědí poddlužníkovu, nelze sdíleti (srov. Neumann, komentář k ex. ř., str. 849 a rozhodnutí nejvyššího soudu číslo 2802 sb. n. s.). V §u 307 ex. ř. mluví se nejen o nároku vymáhajících věřitelů, nýbrž i jiných osob. Mezi ně patří tedy také nejen zástavní práva ze smluv (§ 286 ex. ř.), nýbrž i práva z postupu (§ 1393 až 1396 obč. zák.), byla-li řádně přihlášena a proto dlužno i k nim při takovém rozvrhu přihlížeti (srovnej cit. rozhodnutí čís. 2802 sb. n. s.). Nelze souhlasiti s názorem dovolacího rekursu, že takový postup (smluvní obstavení) nemůže předcházeti exekučnímu zabavení a že na úkony mimoexekuční netřeba bráti zřetele, zejména že exekuční věřitelé nemusí při rozvrhovém roku proti takovému nároku, i když byl přihlášen, vznášeti odpor. Postupník, jenž v rozvrhu přihlásil svůj nárok, jest účastníkem rozvrhového řízení a podal-li rekurs proti rozdělení, v němž nebylo přihlíženo k jeho nároku, nemůže tento rekurs býti odmítnut z důvodu, že k němu nebyl vůbec oprávněn. Důsledkem toho, co shora řečeno, dlužno též odbyti jako nesprávný náhled dovolacího rekursu, že postupník, nebylo-li složené odbytné v době exekuce již majetkem povinného, mohl své nároky uplatniti jen podle §u 37 ex. ř. Úmluva o postupu odbytného jest jen potud neplatnou, pokud se přiči ustanovením §u 1 až 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n. (§ 5 cit. zák.). Rozvrhovým usnesením byla nezabavitelná část odbytného výslovně dlužníkovu ponechána. Předcházelo-li však právo záložny ve V. z postupu právům vymáhajících věřitelů, kteří proti přihlášce jejího nároku nepodali při rozvrhu odpor, rozhodl rekursní soud správně.

Čís. 6142.

Vládní nařízení ze dne 30. dubna 1926, čís. 57 sb. z. a n., o přerušení sporů, týkajících se některých závazků obcí, zapadá do rámce zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 337 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 23. června 1926, R I 541/26.)